

MIŁOSIERDZIE BOGA TRÓJJEDYNEGO

Trójco Święta, jedyny Boże, niepojęty w wielkości miłosierdzia ku stworzeniom, a szczególnie ku biednym grzesznikom. Okazałeś swoją przepaść miłosierdzia niepojętą i nigdy nie zgłębnoną przez żaden rozum, ani ludzki, ani anielski. Nicóż i nędza nasza toną w wielkości Twojej (Dz. 361). Święta Siostra Faustyna w powyższych słowach przypomina nam prawdę, iż miłosierdzie jest przymiotem całej Trójcy Świętej. W celu ukazania tej prawdy posługuje się symboliką „przepaści miłosierdzia”. Warto zatem prześledzić jej inne wypowiedzi na ten temat, aby dotknąć tajemnicy miłosierdzia Trójjedynego Boga.

Ojciec Miłosierdzia

Święta Siostra Faustyna kontemplując tajemnicę Boga Ojca miłosierdzia, pragnęła rzucić się w „przepaść miłosierdzia” Trójcy Świętej, ufając, iż tam zostanie pochwycona przez kochające ręce Ojca niebieskiego. Ta prawda jest wyrażona w słowach, które Bóg skierował do niej: *Wiedz, córko Moja, że pomiędzy Mną a tobą jest przepaść bezdenna, która dzieli Stwórcę od stworzenia, ale tę przepaść wyrównuje miłosierdzie Moje. Podnoszę cię do siebie, nie jakobym cię potrzebował, ale jedynie z miłosierdzia darzę cię łaską zjednoczenia (Dz. 1576, por. Dz. 1692).* Zatem ten, kto rzuci się w „przepaść miłosierdzia” Trójcy Świętej, zostanie niejako podniesiony przez dłonie miłosiernego Boga Ojca. Jest to skok pełnej ufności, bo choć słyszymy głos Ojca, który mówi do nas przez Jezusa Chrystusa, to jednak nie widzimy Jego wyciągniętych dłoni. Jednak skacząc w „przepaść miłosierdzia”, nie tylko możemy być pewni otwartych ramion Ojca miłosierdzia, ale także Jego miłosiernego spojrzenia, które nieustannie kontroluje nasz skok ku Niemu. Tak o tym pisze Siostra Fausty-

na: Ja – przepaść nędzy, otchłań nędzy, ale Ty, o Boże, który jesteś niepojętą przepaścią miłosierdzia, pochłoń mnie jako pochłania żar słoneczny jedną kroplę rosy. Miłosne spojrzenie Twoje wyrównywa wszelką przepaść (Dz. 334).

Miłosierne spojrzenie Boga Ojca wychodzi naprzeciw zbyt krytycznemu spojrzeniu człowieka na siebie, który odkrył przepaść swojej nędzy i stoi na krawędzi stoczenia się w otchłań zwątpienia, smutku i bezsilności. Wiemy, jak leczące są ludzkie słowa pociechy i także spojrzenie, kiedy przeżywamy trudności. Takim miłosiernym spojrzeniem otacza nas Bóg Ojciec. To spojrzenie wyrównuje wszelką przepaść między Stwórcą i stworzeniem, czyli likwiduje naszą nędzę. W obliczu Jego spojrzenia pełnego żaru miłosierdzia, nasza słabość jest jak kropla brudnej wody, która w mgnieniu oka wyparowuje bezpowrotnie.

Wcielone Słowo Miłosierdzia

Bóg Ojciec posłał swojego Syna, aby ten przerzucił pomost nad przepaścią, jaka dzieli Stwórcę od grzesznej ludzkości. Jako że ten pomost jest wąską kładką, po której z trudem można przejść, Jezus zrobił wszystko, aby nas przekonać, że należy Mu bezgranicznie zaufać i bez lęku pójść za Nim w kierunku otwartych, miłosiernych ramion Ojca. Przypomina nam o tym św. Siostra Faustyna poprzez obraz Jezusa Miłosiernego, który w przeciągu czterdziestu lat stał się znany na całym świecie. Napis widniejący na nim: *Jezu, ufam Tobie*, jest jakby syntezą misji Wcielonego Słowa Boga na ziemi.

Szukając odpowiedzi na pytanie, co kryje „przepaść miłosierdzia”, o której mówi święta Siostra Faustyna, należy zwrócić uwagę na następujące słowa, jakie skierował do niej Bóg:

Przez Słowo Wcielone dają poznać przepaść miłosierdzia Mojego (Dz. 88). Ojciec Miłosierdzia nie tylko czeka na nas z otwartymi ramionami i spogląda miłosiernym wzrokiem, ale także kieruje ku nam swe Słowo Miłosierdzia, które wskazuje drogę do Niego. Aby Słowo Boga było łatwiej przyjęte przez ludzi, Bóg Ojciec zechciał, aby Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas (J 1,14). Od tego momentu w słowach i czynach Jezusa Chrystusa możemy usłyszeć, a nawet zobaczyć miłosierne Słowo Ojca. To On jest naszym głównym przewodnikiem na drodze poznania „przepaści miłosierdzia”.

Duch Miłosierdzia

Wpatrując się w „przepaść miłosierdzia” Trójcy Świętej odkrywamy osobę Ojca Miłosierdzia i Wcielone Słowo Miłosierdzia – Jezusa Chrystusa, który prowadzi nas do Ojca. Nasuwa się pytanie: jak jawi się w tym kontekście tajemnica Ducha Świętego? Bo przecież miłosierdzie jest przymiotem całej Trójcy Świętej. Duch Święty jest najbardziej tajemniczą z osób Trójcy Świętej, zwłaszcza w kontekście miłosierdzia. Jednak zważywszy na to, że Duch Święty jest zarazem nam najbliższy, bo po zmartwychwstaniu Chrystusa nieustannie przebywa wśród nas, może się okazać, że w naszym pragnieniu poznania przepaści Bożego miłosierdzia, może okazać się

najbardziej pomocny. Na uwagę zasługuje fakt, że Ojciec Święty Jan Paweł II w swej homilii w Krakowie – Łagiewnikach stwierdził: *To Duch Święty, pocieszyciel i Duch Prawdy, wprowadza nas na drogi Bożego miłosierdzia. Przekonując świat „o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie” (J 16,8), równocześnie odslania pełnię zbawienia w Chrystusie.* Duch Święty uświadamia człowiekowi, że stoi na krawędzi między przepaścią swej nicości i przepaścią Bożego miłosierdzia. To On przekonuje nas o grzechu, o sprawiedliwości i sądzie, czyli daje poznanie przepaści naszej nędzy, a zarazem ukazuje pełnię zbawienia w Chrystusie, czyli dostęp do przepaści Bożego miłosierdzia. Duch Święty nie tylko nas wprowadza na drogi miłosierdzia, ale także ukazuje nam się jako Żywy Płomień Miłości Miłosiernej.

Kończąc krótką refleksję nad tajemnicą miłosierdzia Trójjedynego Boga, należy podkreślić, że nie da się jej zgłębiać tylko poprzez intelekt. Święta Siostra Faustyna wyraźnie ukazała, iż ta tajemnica odkrywa się tylko przed tym, kto z ufnością powierzy się Bogu, niejako rzucając się w przepaść Jego miłosierdzia. Konsekwencją tego „zanurzenia” się człowieka w Bogu, będą jego czyny miłosierdzia, które zawsze są potwierdzeniem prawdziwego spotkania i poznania Boga bogatego w miłosierdzie.

ks. Leszek Mateja

P O S T A N O W I E N I E

1. Rozważę słowa:

Jeśli Mnie kto miłuje, będzie zachowywał Moją naukę, a Ojciec Mój umiłuje go, i przyjdziemy do niego, i będziemy u niego przebywać (J 14, 23).

2. Łączę się z Jezusem Miłosiernym mieszkającym w mojej duszy.

Dziękuję za miłość Boga w darze Jego zamieszkiwania w duszy

np. słowami:

Chwała Ojcu i Synowi i Duchowi Świętemu.